

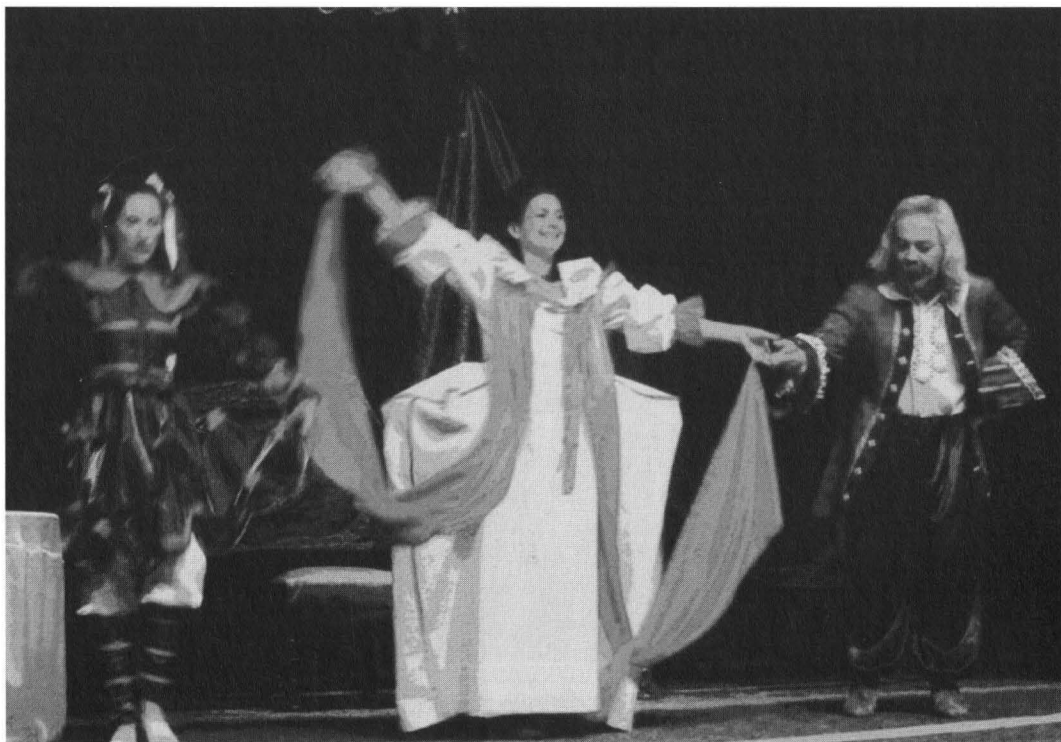
Un discurs ca o bombă (ce nu se sfiește să „bombească”) ori ca un act de „terorism”, pe de o parte la adresa violenței teroriștilor de tot felul, iar pe de alta, la adresa „zilelor noastre mărețe” și a tendințelor de mortificare a spectacolului teatral. Probabil că el nu va putea fi gustat de „marea masă a prietenilor teatrului” și nici nu-l văd cu ușurință reprodus pe alte scene (spații) din țară, dar cei care l-au văzut sunt sigur că nu-l vor uita ușor, la fel ca pe alte și alte „seisme” din viață, generatoare de întrebări autentice cu privire la existența noastră și la arta menită să o cerceteze. Fie și pentru asta, eforturile regizorului și ale devotaților interpreți, în frunte cu cei pe care i-am amintit, merită prețuirea noastră.

Teatrul „Tony Bulandra” din Târgoviște – Martorii sau Mica noastră stabilitate, de Tadeusz Różewicz. Regia: Mihai Măniuțiu. Scenografia: McRanin. Cu: Marian Râlea, Corneliu Jipa, Maria Nicola, Petronela Stiopu, ș.a. Data premierei: 21 mai 2006.

Râmnicu Vâlcea

În țara minunilor

Aproape oboșiți de a mai aștepta, precum eroii lui Beckett, vreo minune postdecembristă menită să ne lumineze „capătul tunelului”, am poposit în Râmnicu Vâlcea, la Teatrul „Anton Pann”, cel care așteaptă cu nu mai puțină nerăbdare, de aproape două... decenii, minunea de a păși într-o ambianță mai potrivită Thaliei, decât Casa de Cultură a Sindicatelor. Am venit, așadar, să vedem

Alice în țara minunilor, după Lewis Carroll, poveste adeseori dramatizată și ecranizată pe mapamond, care la Râmnicu Vâlcea s-a bucurat de aportul [aș zice providențial] al tânărului Alin Antemir (regia și adaptarea), proaspăt absolvent al UNATC, secția Teatru de animație, acum înscris și la masterat sub conducerea profesorului Cristian Pepino, de talentul și mai tinerei scenografe Ioana Tudor, studentă în anul II la UNATC, sau de inspirația compozitorului Cornel Brătilă, creatorul discursului muzical ce oferă spectacolului un ritm vior, plăcut, antrenant. Am spus că este o întâlnire providențială cu tinerețea, pentru că, într-adevăr, pe scenă se desfășoară un dialog dinamic și viu colorat, la propriu și la figurat, între actori și păpuși, dialog potențat de expresivitatea acestora din urmă și de exuberanța mișcării, de umorul delicat al gestului și al atitudinilor, ori de punțile interactive întrerupte sau sugerate, între interpreți și micii spectatori. Pe de-o parte, relația solid articulată, între actori și păpuși (mănuitori), iar pe de altă parte, interfețanța permanentă dintre elementele teatrale și cele coregrafice dau seama de faptul că și unii și ceilalți au trecut cu bine acest mare examen al teatrului dedicat celor mici, chiar dacă noi am fi preferat ca și „cânticelele” să fie interpretate *live* ori, dacă nu, cel puțin „restituite” într-un *play-back* bine însușit de către toți interpreții. Altfel, acel impuls de tinerețe al montării și-a aflat ecoul dorit printre interpreți, de la tânăra și excelenta Alina Mangra (*Alice*), la mai experimentații Doru Zamfirescu, Radu Constantinov, Lidia Stratulat și Cristian Alexandrescu, puși însă și ei să întrupeze partituri de mare dificultate, în care teatrul se îngemănează cu dansul, în timp ce „păpușile” au parte de un tratament de mare virtuozitate, dezvăluind harul mănuitorilor Mădălin Anescu, Viorica Stamate, Georgiana Marin, Mioara Dospina și Maria Ștefan.

Cu excepția finalului, poate prea firav gândit de autorul adaptării, spectacolul tinde să-și apropie meritele unei performanțe cu viață lungă în repertoriul teatrului, reînnoind succesul de-acum doi ani, când trupa aceasta s-a remarcat printre laureații Festivalului „Gulliver“ de la Galați. Conlucrarea cu artiști de autentică vocație, sub semnul varietății și al profesionalismului ofertelor teatrului pregătite pentru stagiunea viitoare, promite să capete un contur mai aproape și de așteptările publicului adult, căci, după spusele domnului Adrian Roman, directorul instituției, în scurt timp vor începe aici repetițiile la un spectacol semnat de regizorul Alexandru Dabija. Poate aceste semne de bun augur vor impulsiona și ele ritmul lucrărilor pe șantierul noului sediu al teatrului vâlcean, care, deocamdată, este departe de a oferi motive de optimism.

Teatrul „Anton Pann“ din Râmnicu Vâlcea – Alice în țara minunilor, după Lewis Carroll.
Scenariul și regia: Alin Antemir. Scenografia: Ioana Tudor. Muzica originală: Cornel Brătîlă.
Cu: Alina Mangra (Alice), Cristian Alexandrescu (Regele, Omida), Radu Constantinov (Șopârta, Grifonul, Pălărierul), Doru Zamfirescu (Broasca țestoasă, Pajul), Lidia Stratulat (Regina). Mănuirea păpușilor-personaje: Mădălin Anescu (Iepurele alb), Georgiana Marin (Pisica zâmbăreață, Omida, Grifonul, Bucătăreasa, Cartea ș.a.), Viorica Stamate (Șopârta, Omida, Cartea ș.a.), Mioara Dospina (Soldatul, Omida ș.a.), Maria Ștefan (Călăul, Omida ș.a.).
Data reprezentației: 8 iunie 2006.

Marinela ȚEPUȘ

Reșița

Un spectacol printre altele!

Cândva, am hotărât ca, atunci când e vorba de artiști-prieteni, sau de teatre-prietene ori cărora le datorez, într-un fel sau altul, propria-mi devenire, să scriu doar când socotesc o creație, un proiect al acestora împlinite și să trec sub tăcere o operă, un program mai puțin izbutite.

Mă aflu, acum, în fața unei cumpene: le sunt recunoscătoare și Teatrului „G.A. Petculescu“, și regizorului Mihai Lungeanu pentru mare parte din evoluția mea profesională. Ca angajată (acum vreo 25 de ani) a teatrului reșițean, am putut descoperi, alături de actorii de acolo, ce înseamnă cu adevărat truda pe scenă, spaimile de dinainte de premieră, bucuria fiecărei reprezentații izbutite. Mai târziu, cunoscându-l, tot la Reșița, pe Mihai Lungeanu, am putut afla cum poți să te detașezi de ceea ce faci și să judeci cu luciditate fiecare apariție pe scenă, să joci, dar și să analizezi. Am ales să devin secretar literar în urma unor discuții prelungite despre teatru, despre film, despre literatură, despre aspirații, despre libertatea de creație și despre cea de spirit... Mă bucur, de fiecare dată, când merg la Reșița și văd spectacole de bună calitate, proiecte valoroase, chiar dacă, din vechea trupă, nu a mai rămas nimeni; sunt alți artiști, tineri cu toții, dar cu aceleași idealuri, cu aceleași dorințe ca și noi, cei de-acum 25 de ani. Mă întristează când văd, acolo, lucruri la limită, deși, știu, se întâmplă în oricare loc.

Am stat mult să mă gândesc dacă să scriu sau nu despre **Năbădăile iubirii** de Jiří Menzel, în regia lui Mihai Lungeanu. Și am hotărât să scriu. Cu inima